Але було вже пізно мальвам,
І літові, і ластівкам,
Лиш далечінь синьоблагальна
Когось благала: не пускай!..

Але — прощалось. Вітром-листом
Чи по тобі, чи по мені.
Пустилось берега все чисто —
Одна розлука на коні.

Давно своїм вирлатим оком
Нас приглядав вирлатий час,
І маємо: оце глибоко,
А це ось мілко поміж нас…

Я знаю: соняшники карі,
І карий грім у гримині,
Та чемодан у автокарі,
І ти, як свічка, в далині.

1975